

Truagh do bheatha, a bhean a-réir!

[Tomás Ó Rathile: *Dánta Grádha*, no. 73]

1 Truagh do bheatha, a bhean a-réir!
an ngoilleann ort féin mar taoi?
ní chuala féin thuaidh ná theas
leath th'ainnise ar fhear ná ar mhnaoi.

2 Ar chréatúir dár chruthaigh Dia
ní chuala riamh leath bhar n-olc;
don duine is boichte fán ghréin
ní thiubhrainn féin mo dhéirc thort.

3 Gach martra dá bhfuilngeann tú,
gach crádh croidhe, a chúl na sreath,
dá bhfuilngeadh sibh ar son Dé,
do rachthá gan péin ar neamh.

4 Más dod dheóní ataoi mar sein
ní mór gur bh'fhearr dheit, dár ndóigh,
dá mhéad {coir} dá ndearna tú,
dol ar do dhá ghlún don Róimh.

5 Is truagh leam nách léigthear doit
gidh beag féachain soir ná siar;
dom dhóigh, ní léigfidhe leat
a rádh go madh geal an fiach.

6 Gé 'taoi cosmhail mar chuid súl,
badh gearr mhairfeas tú mar taoi;
ionann do bheatha 'gus bás;
dar leat, tugais grádh do mhnaoi.

7 Cuid dod dhonas [dia do bhéad]
nách deacha tú d'éag 'na thráth;
uch, mo thruaighe, ataoi fa-ríor!
id chairdeas Chríost ag an mbás.

8 Ní mór an truaighe atá dheit, -
móide a dhonas dod dhreich naoi;
do chreidfeadh cách cumhacht Dé,
muna bhfaicdís féin mar taoi.

9 Iomdha giolla séaghain suairc
do bhí san riocht-soin uaid féin;
ní bhí an saoghal acht fá seach;
truagh do bheatha, a bhean a-réir.